

[Pelle Voigt]

fredsbevægelsen i Israel til at arbejde for en israelsk anerkendelse af PLO og af det palæstinensiske folks ret til en selvstændig stat, og vi har opfordret PLO til tilsvarende klart og tydeligt at anerkende, at det israelske folk har ret til sin egen selvstændige stat. Vi ved, at denne indlysende sandhed vil bryde igennem engang og blive en politisk realitet, og vi regner med, at debatten her i dag og den dagsorden, som om et kort øjeblik bliver forelagt i Folketinget på et stort flertal af partiernes vegne, vil være et kraftigt og tydeligt dansk bidrag i den retning.

Anker Jørgensen (S):

Jeg tror, det for os alle har været en rystende oplevelse at høre om og se de voldsomme konfrontationer, der finder sted på Vestbredden og i Gazaområdet. For mange af os, der har stor sympati for Israel og dets kamp for en selvstændig stat, har det også været en skuffelse at se, med hvilken voldsomhed den israelske regering og det israelske militær farer frem mod palæstinenserne.

Vi må alle sammen erkende, og det må Israel også, at Vestbredden og Gaza er besatte områder. Denne besættelse har nu stået på i mere end 20 år. Det værste af det hele er, at det efterhånden har udviklet sig til ikke blot at være en besættelse, en okkupation, om hvilken man kan håbe, at den snart vil blive afsluttet. Tværtimod har vi nu set en udbygning af besættelserne på Vestbredden og det ikke blot som et forsvar for Israels grænser, men langt, langt ind i det besatte område. Israel ligefrem dokumenterer, at man ønsker at annektere disse områder og helt gøre dem til en del af Israel. Det er drømmen om et stort Israel mellem Jordanfloden og Middelhavet, der gør sig gældende.

I hele denne udvikling er store dele af det israelske folk blevet grebet af en stærk nationalisme, og ideerne om menneskelighed og demokrati og herunder også og især selvbestemmelseret for andre folkeslag i området er skubbet mere og mere i baggrunden. Delegationer af eksperter, der har besøgt de besatte områder – der er fra disse tale om enslydende rapporter – fortæller om karakteren af sammenstødene mellem israelsk militær og palæstinensiske demonstrationer. Der er ligeledes enslydende meldinger om, hvilken virkning disse sammenstød har først og fremmest for palæstinenserne.

De palæstinenserne, som jeg har talt med – mange af dem var særdeles hårdt sårede og var gennembankede; det er unge mennesker i alderen fra 18 til måske 20 år, som derfor kun kender til, at deres land har været besat af Israel i hele deres levetid – siger enslydende, at de ønsker at blive respekteret som mennesker. De ønsker selvbestemmelseret for palæstinenserne. De ønsker at få deres eget selvstændige land, og de ønsker også at få deres eget flag. De ønsker også noget så enkelt som at understrege deres egen identitet gennem et pas. Der er derfor ingen tvivl om, at disse enkle og fundamentale synspunkter vokser sig stærkere og stærkere i bevidstheden hos palæstinenserne. Det er derfor nødvendigt ved forhandlinger at finde frem til, hvordan man kan imødekomme og indfri disse krav.

Hvis ikke en forhandlingsløsning findes, er det helt afgjort, at konfrontationerne vil tiltage også i de kommende år, og vi kan risikere, at det hele måske vil ende i et stort ragnarok.

Der må altså forhandling til; det er også klart i Israels egen interesse. Det ville naturligvis være ideelt, hvis de implicerede parter, altså Israel og palæstinenserne, og her uden tvivl repræsenteret ved PLO, direkte kunne gå i gang med forhandlinger. Men at Arafat skulle tage telefonen og invitere Shimon Peres til en forhandling eller omvendt, er vel desværre utænkligt. Derfor er det nødvendigt med en international indsats, og at planerne om en international fredskonference under FN nu virkelig søges realiseret. Det er nødvendigt, at samtlige implicerede i konflikten tilskyndes til at sætte sig til forhandlingsbordet. Meget tyder på, at det bedst kan gøres under ledelse af de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd; det er som bekendt USA og Sovjet og desuden Kina, Storbritannien og Frankrig. Jeg mener også, at en fælles nordisk holdning og fælles nordiske initiativer ville kunne gavne sagen.

De Forenede Nationer har gang på gang beskæftiget sig med mulighederne for at skabe fred i området. Det er nødvendigt, at de beslutninger, der allerede er truffet i form af resolutioner i De Forenede Nationer, følges op. Jeg tænker her, som det også er sagt tidligere i dag, på resolutionerne nr. 242 og 338. I disse resolutioner lægges der vægt på, at det er forhandling, der skal til, og at alle parter må respektere de forskellige folkeslags selvbestemmelseret.